

Họ và tên: Đinh Thị Diệu Vân

Lớp: 9A1

Trường THCS Quán Toan

TRI ÂN THẦY CÔ, MÁI TRƯỜNG

*Thầy chính là những vì sao thấp sáng
Là đèn đường soi rạng lối em đi
Còn Cô là người mẹ hiền phú quý
Mà trời dành để dạy dỗ chúng em.*

Lời thơ như còn đọng mãi trong tâm hồn mỗi người. Khi sinh ra, cha mẹ cho ta dáng đứng, hình hài, nuôi dạy ta về lẽ sống cao cả bằng tình yêu thương vô bờ bến. Giờ đây khi đã cắp sách đến trường ta được gặp những người cha, người mẹ thứ hai hết lòng trao gửi tri thức và rèn giũa tâm hồn, phẩm hạnh chỉ mong sao ta nên người. Và tất nhiên bước đến sau mẹ có những thầy cô đã răn dạy em về góc nhìn của cuộc sống, về cái hay cái đẹp mà ta chưa nhìn thấy ở cuộc đời rộng lớn bao la. Đối với em, người cô kính yêu nhất cũng chính là người đang dạy chúng em môn Ngữ Văn đó là cô Nguyễn Thị Hồng.

Cô dáng người nhỏ nhắn nhưng lại rất nhanh nhẹn và linh hoạt. Mái tóc xoăn dài ngang vai lúc nào cũng bồng bênh cùng với nụ cười tươi như nắng mai buổi sớm khiến chúng em luôn cảm thấy ấm áp, thoải mái, vui vẻ. Chắc tại tình cảm em dành cho cô rất lớn nên mới thấy cô đẹp như vậy. Cô chính là *người chị, người mẹ* thứ hai của em bởi cô luôn quan tâm, giúp đỡ, tận tình giảng giải những kiến thức mới lạ mà chúng em vốn chỉ nhìn thấy hằng ngày mà chưa bao giờ hiểu sâu về nó. Đặc biệt hơn hết là tâm huyết của cô đối với học sinh và đối với nghề của mình! Mỗi khi bước vào lớp, dù có mệt đến mấy nhưng cô vẫn hoạt bát, say sưa giảng bài, cô luôn phân tích bài học một cách dễ hiểu và sâu sắc, khiến nhiều tác phẩm giờ đây vẫn còn đọng lại trong trái tim em. Nhớ lắm bài *Chuyện người con gái Nam Xương*, tác phẩm đã khiến em day dứt mãi không thôi bởi những lời giảng ngọt ngào nhưng không kém phần thương xót của cô đối với số phận của người phụ nữ phong kiến xưa phải chịu đựng. Cô đã đặt mình vào hoàn cảnh của nàng Vũ Thị Thiết ấy để rồi nói lên những bất công cay đắng, oan ức mà không thể làm gì được và điều đó đã chạm đến tâm hồn của em, khiến em biết đồng cảm, thương thay cho kiếp sống *hồng nhan bạc phận* ấy! Em thích nhất trong mỗi bài giảng của cô là sự khai thác nội tâm nhân vật giúp em hiểu sâu sắc hơn những triết lí, bài học mà tác phẩm muốn gửi gắm đến bạn đọc.

Cô luôn truyền cho chúng em những kiến thức bổ ích, những lời văn thấm đẫm tình người, những bài học nhân đạo sâu sắc. Hơn nữa, cô luôn dạy chúng em phải sống

đẹp, sống có ích, biết giúp đỡ, chia sẻ với những người kém may mắn hơn mình để tâm hồn luôn sáng trong soi tỏ với đời:

*Con nhớ lắm những ngày xưa đằm thắm
Cô dạy con từng nét chữ văn thơ
Cô đưa con gõ cánh cửa cuộc đời
Và duyên dáng của một người con gái.*

Chúng em hiểu rằng cô luôn coi chúng em như những đứa con máu mủ ruột thịt của mình nên lúc nào sự quan tâm của cô cũng đặc biệt hướng đến học sinh:

*Tâm hồn con, một nỗi buồn dài
Cô ôm ấp, xoa đầu khi con khóc
Vàng trán cô những vằn nhăn se sắt
Âu yếm nhìn chúng con.*

Có những bạn trong lớp có chuyện buồn hay cứ chỉ cảm xúc lạ thường cô đều đoán ra được và đến gần hỏi thăm, động viên, chia sẻ, an ủi bằng kinh nghiệm và sự yêu thương vô bờ bến của mình đối với học trò. Cô luôn công bằng, luôn hướng về phía học trò để nhìn nhận vấn đề và tìm cách giải quyết hợp lý; cô luôn nâng đỡ những bước chân bé bỏng của chúng em. Gặp bài khó, chúng em không làm được bài nhưng cô không mắng mà vẫn ân cần, nhẹ nhàng giảng giải một cách rõ ràng, từ tốn, kiên nhẫn đến khi nào chúng em hiểu mới thôi. Trước đây em từng nghĩ rằng môn văn là một môn học rất nhàm chán, khô khan bởi phải sử dụng rất nhiều ngôn từ nhưng khi được cô dạy bộ môn Ngữ Văn, thấm thía được thông điệp và ý nghĩa của cô truyền tải thì em mới nhận ra rằng: *Văn là đời - Học văn tức là học làm người*. Vì thế mà em luôn hoàn thiện và trau dồi phẩm chất của bản thân như những gì cô chỉ dạy. Có những lúc cô quát mắng vì chúng em hư nhưng dần chúng em đã thấm thía sự yêu thương ấy vì cô làm vậy chỉ mong học trò của mình nên người, bởi người ta có câu:

*Thương cho roi cho vọt
Ghét cho ngọt cho bùi*

Cô luôn dành cho chúng em những điều tốt đẹp nhất, dù cho có đổ bao nhiêu mồ hôi nước mắt trên những trang giáo án nhằm tìm ra phương pháp học tốt nhất nhưng cô lúc nào cũng nhiệt huyết, yêu nghề, yêu học trò của mình. Đếm sao xuề công lao của cô đối với chúng em! Vậy mà nhiều lúc chúng em ngây dại, vô cảm mà quên mất công ơn to lớn đó đã để cô phải thất vọng và buồn lòng. Cô không quát mắng, vẫn nhẹ nhàng nhưng đủ để chúng em nhận ra lỗi lầm của mình là vô cùng sai trái. Bao nhiêu lời xin lỗi

cũng không đủ, chúng em sẽ luôn cố gắng học tập, khắc ghi những lỗi lầm của mình để thay đổi, hoàn thiện nhân cách bản thân mong cô tha thứ.

Nói sao hết những ngày tháng bên cô, nói sao hết những kí ức còn đọng lại. Kể cả hiện tại lẫn sau này, cô luôn là hình tượng vĩ đại mà em luôn khao khát phấn đấu đạt tới. Thời gian không đợi chờ một ai, những tháng ngày hạnh phúc của tuổi trẻ trôi qua rất nhanh, nhanh đến mức tưởng chừng như mới thoáng qua. Chỉ còn hơn một học kì nữa thôi là chúng em sẽ phải xa cô, xa những bài giảng tràn đầy tâm huyết ấy và giọng nói quen thuộc của cô, xa mái trường thân yêu với những kỉ niệm quý báu không bao giờ trở lại!

Em vẫn luôn tận hưởng những ngày tháng còn ở bên cạnh cô, còn đang học tại mái trường THCS Quán Toan thân yêu! Em sẽ không bao giờ quên được những kỉ niệm tuổi học trò bên cô và bạn bè, những hình ảnh cô miệt mài bên những trang giáo án. Chính cô là người đã chấp cánh ước mơ của em bay cao, bay xa, truyền cho em bao tri thức và hi vọng vào một ngày mai tươi sáng. Dù cho sau này không còn được ở bên cạnh cô, không còn được cô chở che bảo vệ thì em vẫn sẽ cố gắng học tập thật tốt, gặt hái được nhiều thành công trong cuộc sống để không phụ lòng cô. Cuộc đời mai đây đâu có khó khăn, em vẫn sẽ kiên cường vượt qua bởi em biết rằng, đâu đó cô vẫn đang mỉm cười dõi theo cổ vũ cho em!

